

SĄD

**Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2011 — Pologne/
Commission**

(Sprawa T-370/11)

(2011/C 290/12)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, Podsekretarz Stanu)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji Europejskiej 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. [notyfikowanej jako dokument nr K(2011)2772] w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. UE L 130, z 17.05.2011, str. 1);
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący
 - Naruszenia art. 194 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 192 ust. 2 lit. c) TFUE poprzez nieuwzględnienie specyfiki paliwowej poszczególnych Państw Członkowskich oraz wyliczenie wskaźników emisyjności przy wykorzystaniu referencyjnej wydajności gazu ziemnego i przyjęcie tego paliwa jako paliwa referencyjnego;
- 2) Zarzut drugi dotyczący
 - Naruszenia zasady równego traktowania oraz art. 191 ust. 2 w związku z ust. 3 TFUE poprzez nieuwzględnienie przy opracowaniu zaskarżonej decyzji różnorodności sytuacji w poszczególnych regionach Unii Europejskiej;
- 3) Zarzut trzeci dotyczący
 - Naruszenia art. 5 ust. 4 TUE (zasady proporcjonalności) poprzez określenie w zaskarżonej decyzji wskaźników emisyjności na poziomie bardziej restrykcyjnym, niż wymaga tego realizacja celów dyrektywy 2003/87/WE;
- 4) Zarzut czwarty dotyczący
 - Naruszenia art. 10a w związku z art. 1 dyrektywy 2003/87/WE i braku kompetencji Komisji Europejskiej do przyjęcia zaskarżonego środka.

**Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2011 r. — Iran Transfo
przeciwko Radzie**

(Sprawa T-392/11)

(2011/C 290/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Iran Transfo (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat K. Kleinschmidt)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie w jakim akt ten dotyczy strony skarżącej;
- zarządzenie środków organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, na mocy których strona pozwana zostanie zobowiązana do przedstawienia różnych dokumentów mających związek z zaskarżoną decyzją, w zakresie w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej

Zdaniem strony skarżącej miało miejsce naruszenie praw przysługujących jej na podstawie Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”). W art. 16 karty praw podstawowych zapewniono wolność prowadzenia działalności gospodarczej w Unii Europejskiej a w jej art. 17 zapewniono prawo do używania a także swobodnego rozporządzania mieniem nabytym zgodnie z prawem. Artykuły 20 i 21 karty praw podstawowych gwarantują stosowanie wobec skarżącej zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

W drodze zaskarżonej decyzji uniemożliwiono stronie skarżącej uczestnictwo w obrocie gospodarczym w Unii Europejskiej. W ten sposób ekonomiczna egzystencja strony skarżącej została zagrożona. Strona skarżąca opiera działalność o dostawy z obszaru gospodarczego Unii Europejskiej.

W niniejszej sprawie nie występuje interes publiczny uzasadniający ograniczenie wolności prowadzenia działalności gospodarczej, prawa własności, zasad równego traktowania i niedyskryminacji. W szczególności nie wystąpiły okoliczności, które w wystarczającym stopniu uzasadniałyby decyzję strony pozwanej i związane z nią naruszenie praw podstawowych strony skarżącej. W szczególności strona skarżąca nie brała udziału w rozprzestrzenianiu lub rozwoju systemów przenoszenia broni jądrowej.

- 2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności, w oparciu o które została wydana decyzja

Strona pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie okoliczności, w oparciu o które wydała swoją decyzję. Strona skarżąca nie brała udziału w rozprzestrzenianiu lub rozwoju systemów przenoszenia broni jądrowej.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Wydając decyzję strona pozwana nie zastosowała się do zasady proporcjonalności. Strona skarżąca nie może co prawda wykluczyć, że zaopatrywany przez nią dostawca energii sprzedał transformatory irańskiemu urzędowi energii atomowej niezgodnie z umową i bez wiedzy strony skarżącej. Irański urząd energii atomowej mógł jednak bez trudu zaopatrzyć się w takie transformatory na rynku światowym tudzież na rynku Unii Europejskiej. Sporne transformatory średniego napięcia są produkowane przez wszystkich ważniejszych producentów i sprzedawane na całym świecie, włącznie z Iranem. Poza tym na całym świecie ma miejsce ożywiony handel używanymi transformatorami, których cechy wydajnościowe odpowiadają transformatorom produkowanym przez stronę skarżącą.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

Doszło do naruszenia prawa do bycia wysłuchanym. Uzasadnienie zawarte w pkt 16 załącznika I do zaskarżonej decyzji jest dla strony skarżącej niezrozumiałe i żadne zrozumiałe uzasadnienie nie zostało jej przekazane przez stronę pozwaną w inny sposób, co powoduje iż naruszone zostały prawo strony skarżącej do obrony i jej prawo do skutecznej ochrony prawnej.

Odwołanie wniesione w dniu 25 lipca 2011 r. przez Yvette Barthel i in. od postanowienia wydanego w dniu 10 maja 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-59/10, Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości

(Sprawa T-398/11 P)

(2011/C 290/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Yvette Barthel (Arlon, Belgia), Marianne Reiffers (Olm, Luksemburg), Lieven Massez (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal, D. Abreu Caldas)

Druga strona postępowania: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie F-59/10 Barthel i in. przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości, odrzucającego skargę jako niedopuszczalną;
- orzeczenie, że skarga jest dopuszczalna;
- przekazanie sprawa Sądowi do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania;
- pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach Sądowi do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą 2 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie w jakim, odrzucając skargę jako niedopuszczalną, Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył art. 296 TFUE, art. 36 zdanie pierwsze Statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 7 ust. 1 załącznika I do tego statutu w ten sposób, że nie zbadał wszystkich podniesionych naruszeń prawa i nie pozwolił skarżącym zapoznać się z powodami nieuwzględnienia zarzutów dotyczących niezgodności z prawem wykładni a contrario art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w odniesieniu do art. 91 tego regulaminu oraz prawa do zaskarżenia przed Trybunałem Sprawiedliwości każdej decyzji niekorzystnej w terminie trzech miesięcy od dnia jej doręczenia zgodnie z tiret drugim tego przepisu. Nie rozpoznawszy wszystkich zarzutów i argumentów przedstawionych przez skarżących Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył obowiązek uzasadnienia swego postanowienia.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez uznanie, że decyzja z dnia 26 października 2009 r. oddalająca wniosek skarżących stanowiła decyzję wyłącznie potwierdzającą brak odpowiedzi równoznaczny z dorozumianą decyzją odmowną, podczas gdy opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi jest uzasadnione oczekiwaniem na wewnętrzną opinię, jakiej zażądano od jednej ze służb Trybunału w celu umożliwienia mu zbadania, czy skarżący spełniali przesłanki służby zmianowej w rozumieniu art. 56a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.